

ÉJSZAKAI SZÁLLÍTMÁNY

Kilencszázötven telén a zászlóalj hat napra bevette magát egy kis faluba, oda-fönn a hegyek között, mintegy ötven kilométernyire a helyőrségüktől. Január volt, a téli gyakorlatok ideje. Az iskolában meg a kocsmá nagytermében szállásoltak; a nap legkülönbözőbb óráiban indultak gyakorlatra. Két napja sűrű szürke felhők szálltak a völgyre, de a fagy nem sokat engedett, várható volt a havazás. A község házai a hegyoldalba épültek; az út lenn kanyargott a horhosban; a nagy, mély árok fölött fahidak vezettek a kapukhoz. Ahol a horhos kiszélesedett, ott állt a templom egy köves tér szélén; a tér másfelén meg a fűszerüzlet, a pékség, és ezzel szemben a kocsmá. A kocsmá udvarán parkíroztak a gépkocsik, két ZISZ és néhány vippon, meg a zászlóalj-parancsnokság Skodája.

Csütörtök este babgulyást főztek a szakácsok. A tisztok a kocsmában étkeztek, de a legénység konyhája az iskolában táborozott; a századügyeletesek két-két katonával hét óraker átmasíroztak a falun az iskoláig, ott a szakácsok telemették az alumínium edényeket; aztán a fiúk visszabaktattak a körletkebe, és fél nyolckor kiosztották a vacsorát.

A zászlóaljtörzstől Juhász, az egyik ZISZ sofőre, meg Petur, az írnök voltak aznap sorosok. Hideg lett estére, s vaksötét; a felhők már nagyon alacsonyan jártak. Visszafelé kicsit kilötyköltek a babgulyásból, mert nem láttak jól a hepehupás úton. Előbb szitkozódtak, utóbb nevettek a dolgon; a vacsora illata jókedvre hangolta mindkettőjüket. Különösen Juhászt; örült, hogy vége a napnak, nemsokára bekanalazza a gulyást, aztán nyugovóra térhet; egész nap furikázott a kocsi-val, már nagyon várta, hogy végigdőljön a szalmán, fejére húzza a pokrócát, és meg se mozduljon ébresztőig. De amint a kocsmá udvarán át bebötörkáltak a törzs szállására — az ivó melletti biliárdszobába — Hetényi tizedes, a szolgálatvezető, elkapta.

— Nyomás, abrakolj, aztán megyünk!

Juhászt mintha bokán rúgták volna. — Miket beszélsz? Hová az istenbe?!... — Itt a menetlevél, öregem. Hajnalban éleslövészet az aknásoknak. Ki kell hozni a laktanyából egy rakomány lőszert.

— Szép kis cirkusz. Nem tudták ezt előbb?

— Tudták, vagy sem, ez a parancs.

— Benn van a gyakorlat tervében — mondta Petur, az írnök. Mindent tudott, jártas volt a parancsnoksági ügyekben. — Ez is a különleges feladatokhoz tartozik, édesapám.

— És miért pont én? — háborgott Juhász. — Egész nap fenn ültem azon a dögön...

— A másik ZISZ lerohadt — mondta Hetényi. — Valami baj van a differenciállal. — Belenézett a kondérba. — Mit hoztatok?

Juhász csaknem eleresztette az edény fülét: — Tedd már le, Petur, az istenit! Egész nap furikázom, s még én cipelem a kajátokat is...

A gyenge fényű terem sarkából Guy hadnagy közeledett.

— Valami baj van, emberek?

Juhász lehajolt az edényért. — Semmi... Semmi baj, hadnagy bajtárs.

*

Vacsora után indultak. Fél kilenc lehetett. A fiúk a csajkájukat mosták el a kút körül. Készültek a parancskihirdetésre. „Nemsokára húzzák a lőbört” — gondolta keserűen Juhász, amint benn, a teherautó kabinjában melegítette a motort. Hetényi a sárhányó mellett cigarettára gyújtott, aztán beszállt ő is.

— Jól kihült, mi? — kérdezte.

Juhász nem válaszolt. Mereven ült a volánnál, hallgatta a gép működését. Felgyújtotta a reflektorokat; a fénypázsma a kocsmáudvaron át a pékség kirakatára világított. Hatalmas perec állt a kirakatban; Juhász már látta napközben is, biztosan papírmáséból csinálták, nagy fehér sópettyek tarkították. Amint most nézte, úgy tetszett, a sópettyek megindulnak, kiszállnak a kirakattól, és egyenként ellibbennek a reflektor fényében. Halkan elkáromkodta magát.

— Na, még csak ez hiányzik.

— Baj van a motorral? — kérdezte Hetényi.

— Baj a fenét! Nem látod? Havazik.

— Csakugyan — hajolt közel a szélvédőhöz Hetényi. — Szeretem a havat.

— Én is — mondta Juhász. — Én is nagyon szeretem, ha a karácsonyfa alatt ülök a meleg szobában, és nézem, hogyan szállingózik, akkor isten bizony, nagyon szeretem, de most nem, amikor furikáznom kell... Na, becsuktad jól az ajtót? Mert indítok.

A kocsi hőrögvé kapaszkodott fel az útra. Rettenetesen rossz út volt, dobálta az autót, Juhásznak vigyázni kellett, ha tengelytörés nélkül akarta megúszni. Végighajtottak a sötét házak során; a falu szélén, ahol a horhos egész keskenyre zárult, megállította őket az őrség. „Játsszatok csak, játsszatok, kisfiam” — morogta Juhász a foga között, de azért megállt, mutatta a menetlevelet.

— Mi van vacsorára? — kérdezte az őr, amikor visszaadta a papírokat. Már magára terítette a sátorlapját is a köpeny fölé, toporgott; rohamsisakja elfedte az arcát. — Irtó éhes vagyok már, mi van vacsorára?

— Sült kacska, róseiőnnivel — mondta Juhász. Becsapta az ajtót, gázt adott. — Meg uborkasaláta!... — kiáltotta még, de akkor már ráfordultak a makadámra.

— Örülök, hogy ilyen jókedvedben vagy — szölt Hetényi. Eloltotta a cigarettáját, hátradőlt az ülésen. Juhász nem válaszolt. Megpróbálkozott a hetvenes tempóval, de vissza kellett fogni a kocsit, a makadám sem volt külön, mint a falu utcája. Hetényi nem akart aludni, noha semmi dolga sem volt a kocsival, bajtársiasabbnak tartotta, ha ébren marad. Mindamellettt kerülgette az álm, hajnali öttől fenn volt, a friss téli levegő kivette erejét. Halkan füttyürészett, gondolta, Juhász is átveszi a dallamot. De Juhásznak cseppet sem javult a kedve. Figyelte a gödröket, és káromkodott.

A hó egyre sűrűbben esett. Negyed óra múlva már megmaradt; a reflektor fényében fehérlett az út. A hópihéek nekirohantak a szélvédőnek. Mire vagy harminc kilométert megtettek, egész komolyra fordult az idő. Szél támadt, szerencsétlenségükre déli szél, langyos légáramlatokat hozott. A hópelyhek mindinkább vesztettek fehérségükből, de a zivatar nem hagyott alább; ezüstösen csillantak a cseppek.

— Kösz' szépen — szólalt meg váratlanul Juhász —, kösz' szépen, Úristen, hogy ilyen figyelmes vagy!

— Hát meg kell hagyni — bólogatott Hetényi —, láttam már ettől szebb időt is.

— Most még csak egy kis fagy kell — mérgelődött Juhász —, éjszakára egy jó kis fagy, aztán elmehetünk korcsolyabajnoknak.

— Addigra visszaérünk — mondta csendesen Hetényi. — Felpakoljuk, aztán nyomás vissza.

— Valahogy úgy kellene... Na, mi az, ki bóklászik itt előttünk?

Nem bóklászott előttük senki. Juhász piros fényt látott, de nem egy másik jármű stoplámpája volt az, hanem az útépítők jelzője, egy baklábbon. Lelassított. Nagy fehér táblát látott, piros nyíllal. *Az út lezárva, terelőforgalom a serpentinén át.*

— Mikor jártunk mi erre? — kérdezte Hetényitől. — Kedden? Kedden még nem ette ide őket a fene.

— Mehetünk vissza a százhuszas kőig — vélte Hetényi.

— Kedden még erre mentem — mondta Juhász, miközben rükvercbe kapcsolt, és nagy ügyvel-bajjal megfordította a kocsit.

— Nézz már ki, nem farolunk az árokba...?

*

Takarodó után érkeztek a laktanyába.

Juhász beállt az őrszoba mellé a kocsival. A tizedes elment, hogy megkeresse Rémsz törzsőrmestert. Juhász a kabinban maradt; amint a motort megállította, hallatszott az ólmos eső finom dobolása a motorház pléhtetején. Letekerte az ablakot, hogy kinézzen az éjszakába, a keze nedves lett, megborzosgott. Bezárkózott, ásított, rádólt a volánra. Arra ébredt, hogy a tizedes rázza a vállát.

— Gyerünk a löszerraktárhoz.

Éjfél körül lettek készen a rakodással. Leszíjazták hátul a kocsi ponyváját. A szij már csupa jég volt. Az eső kissé csitult; egyre hidegebb lett az éjszaka. Amikor megkerülte a kocsit, a csizmavasa megcsúszott, Hetényi nekiesett a sárhányónak. Beverte a könyökét, sziszegve tapogatta.

— Na, öregem — bólogatott Juhász —, kész a jégpálya.

Rémsz törzsőrmester a zseblámpájával világított maga elé.

— Jók a gumik? — kérdezte.

— Nem vagyok babonás — mondta Juhász —, de nem szeretem, ha négy kerék forog alattam ilyen rohadt időben.

— Na, csak induljunk — szólta Hetényi. Abbahagyta könyöke dörzsölgetését, óvatosan felmászott a kabinba. — Gyere, Juhász, kettőre vissza kell érn.

— Legszívesebben el sem indulnék.

— Na, csak gyere, gyere. Majd vigyázunk.

— Szépen, egyenletesen — ajánlotta Rémusz törzsőrmester. Ő adta át a lőszert.

— Nem kell vadulni. A sofőrök szeretnek vadulni.

— Á, hát ezt eltalálta törzs' bajtárs! Ha módomban állna, leginkább spárgával húznám most magam után ezt a fűrészt.

Juhász végre beszállt. A törzsőrmester intett nekik, aztán zseblámpájával maga előtt világítva elindult a laktanyaudvaron, óvatosan, mintha tojásokon lépkedne.

— Indíts már! — türelmetlenkedett Hetényi. Kicsit ideges volt.

— Mi a fenének molesztálsz? Annyira sietsz kitörni a nyakad?

— Jó, hagyd a viccedet.

— Na, tartsunk főpróbát — mondta Juhász. Begyújtotta a motort, hagyta, hadd melegedjen, aztán sebességre kapcsolt, és szépen, egyenletesen adta a gázt. A kocsi megmozdult, de alig egy cseppecskét; a hátsó kerekek egy helyben forogtak. Még több gázt adott, de csak annyit ért el, hogy a kocsi kezdte magát beásni.

— Na! Naaa! — nógatta a kocsit Juhász. — Ejnye, öreg fűrés, hát szabad ezt? Na! Gyerünk már, mi lesz?!

De abbahagyta, kikapcsolta a sebességet, fújt egyet. A tizedesre nézett. Hetényi várakozón ült mellette.

— Kezdődik — mondta Juhász.

Újra próbálkozott. Hevesebben indított, végre a kocsi megmozdult, fara megcsúszott, de Juhász ügyesen egyenesbe rántotta. — Vigyen el az ördög — szitkozódott, amikor már a kapunak tartottak.

Az őr felemelte a tárcsáját. Megálltak. Hetényi megmutatta a papírokat. A katona, csak úgy tessék-lássék, benézett a ponyva alá. Kinyitotta a kaput, unottan tisztelgett a fegyverével. Kiérték a kapu fölötti ivlámpa fényköréből a sötét országútra. Athajtottak a helyőrség faluján; a szövetkezeti bolt előtt Juhásznak eszébe jutott Hermina, a kiszolgálólány, ha minden jól megy, szombaton, amikor visszatérnek a hegyekből, felkeresi. Karácsony előtt ismerte meg a szövetkezeti bálón. Azelőtt is látta már a boltban, egyszer-kétszer, de csak a bálón tetszett meg neki igazán; nagyon csinos volt Hermina a bordó bársonyruhájában, szökén, illatszerektől szagosan. Táncoltak. Meleg volt a kocsmában, a padlóf felloccsolták, hogy ne szálljon a por. A sarokban rezesbanda játszott, nyolc falubeli paraszt. Fekete ruhában ültek a kerti székeken, fejükön fekete kalap. Horpadt trombitákon keringőket fújtak meg polkát, Juhász a lánnyal tánc után kiment a kocsmá udvarára; Hermina először elkapta a fejét: „Mit képzelsz — mondta —, inkább táncoljunk még!” De nem volt határozott az ellenkezése. Szombaton, ha kap kimenőt, felkeresi.

— Vigyázz! — kiáltott Hetényi. — Hallod?! Vigyázz!...

— Jól van, na! — fújta ki magát Juhász. — Megcsúszott.

Kiérték a faluból. Az országút csendes volt, a földeken itt-ott fehérlett a hó. De a makadám olyan volt, mint a tükör.

— Harminccal megyek — mondta Juhász.

Egy ideig nem is volt semmi baj. Az út egyenesen vezetett a következő faluig. De amikor ezt a községet is elhagyták, emelkedőhöz értek, s az emelkedő után kezdődött a szerpentin. Egészen a szerpentinig nem szóltak semmit. Juhász mereven figyelte az utat, a gépet; csaknem összenőtt a kocsival, minden kis moccanását érezte.

— Itt lenne az egyenes út, mi? — kérdezte Hetényi. A sofőr rápillantott: a tizedes hangjából kis szorongás érződött.

— Itt — mondta. Elhagyták az elágazást; ezen a felén is el volt rekesztve az út, itt is égett a piros fényű lámpa az eligazító tábla mellett.

— Enné meg a fene! — szitkozódott Hetényi.

Az emelkedő végére értek. Vagy ötszáz métert egyenesen futott az út, de a reflektorok fényénél már látszott a szerpentin kezdete, a fehérre meszelt, alacsony kőkörlát, amint éles kanyarral, harminc fokos szögben eltűnik a hegy lábánál.

Juhász egyenletesen adta a gázt. Tudta, az egyforma tempó a legfontosabb. Sem hirtelen gyorsulni, sem fékezni nem szabad. Így is érezhették, hogy a kocsi fara olykor megcsúszik, de biztonságosan tartotta a kocsit. A szerpentin már nehezebb ügy, résen kell lenni. Most nem gondolt Herminára, semmire, csak a kocsit figyelte.

— Az már az, ugye? — kérdezte Hetényi.

– Micsoda?
– Az már a szerpentin, ugye?
Juhász lopva a tizedesre nézett. A szerelvényfal gyenge fényénél láthatta az arcát. Meglepődött. Hetényi arca zöld volt. De mindjárt el is mosolyodott: a kilométeróra kis égője szórta a zöldes fényt.
– Hallgasd csak! – szölt újra Hetényi. – Mintha valami kopogna a motorban.
– A motorban? – Juhász hallgatódzott, de nem hallott semmi különöset. Olykor a kerekek felverték a köveket az alvázra, de más kopogást nem hallott.
– Semmi – mondta.
– De, de csak hallgasd!
– Mondom, hogy semmi!
– Hát nem hallod?!

Akkor ismét Hetényire nézett Juhász. A tizedes észrevette a tekintetét, gyorsan a zsebébe nyúlt, cigarettát kapott elő; rá akart gyújtani, de elhibázta, a gyufa kialudt. Újat gyújtott; nagyot szívott a cigarettából.

– Semmi baja a motornak – mondta Juhász keményen. Éppen a szerpentinre értek. Óvatosan több gázt kellett adni. Az autó szépen mászott a hegyre. Nagyon sötét volt, s amint feljebb értek, Juhász észrevette, hogy köd szítál. Mentek felfelé egy félóra.

Hetényi köhintett. Mondani akart valamit, de csak köhintett. Néhány perc múlva előrehajolt, kesztyűjével megdörgölte a szélvédő üvegét. Juhász fél szemmel nézte.

– Te látsz?! – szólalt meg egyszer csak Hetényi. A hangja rekedtes volt. „Ó, a fene egye meg a marháját!” – gondolta Juhász. Óvatosan direktbe kapcsoló. A kocsi alig észrevehetően megcsúszott.

– Te látsz?! – hajtogatta Hetényi, s újra köhintett.

Juhásznaak a kesztyűben megizzadt a tenyere. – Látok – mondta sokára. „A fene egye meg, csak hallgasson!” – gondolta. Eddig elég biztos volt a dolgában, de Hetényi hangja idegesítette.

Fák között mentek; a szerpentin szélén sötét mélységbe vesztek a fák. Másfelől apró cserjék feketélltek a hegyoldalón.

– Ez köd, nem? – Alig lehetett Hetényi hangjára ismerni. – Jól összejött... Hopp! Hóóó!... Most csúsztunk egyet, nem? – s nevetni próbált.

A másik hallgatott. A kocsi a kanyarban valóban korcsolyázott, de egyenesbe tudta kormányozni.

– Hát ez egyre sűrűbb – folytatta Hetényi. – Egyre sűrűbb ez a köd. Látsz te, egyáltalán? – Kesztyűjével a szélvédőt törölgette, gyorsan, kapkodva, s közben nevetgélt rossz hangon. – Az isteni! Hát ez egyre sűrűbb! Áhá! Most kanyar jön... Na, már azt a fehér korlátot látni... Áhá! Jól láttam, ez egy kanyar volt... Ó, hát már megint?!...

„Minden kanyarban csúszik” – gondolta Juhász. Erősen markolta a volánt, a kesztyűben izzadt a tenyere, a sapkája alól verítékcseppek futottak a homlokára. „Ha egy nyavalyás ládász félrebillen az egyik kanyarban – gondolta – lemegyünk szépen a pokolba. Meg kellett volna nézmem, hogyan rakodtak”. – Hagyd a francba azt az ablakot! – kiáltotta hirtelen.

Hetényi megmerevedett. – Tessék?

– Mi a fenét vacakolsz azzal az ablakkal?! Mi a fenének csiszálod?!

Ideges remegés kapta el. „Na, még csak ez hiányzik. Atyám teremtóm, téríts észre!” Megfeszült egész testében. „Nem hagyhatom el magam. Ha megzavarodom, kampec!”

– Én csak... – motyogta Hetényi.

– Hallgass!

A tizedes nagyot nyelt. – Te... Hallod?... Te... Nem lenne jobb, ha...

Juhász mereven nézett előre. Hetényi lehunyta a szemét, tízig számolt magában. Egy, kettő, három... hét, nyolc... Nyolcnál érezte, hogy megpattannak az erek a halántékában. Kilenc! Hirtelen kinyitotta a szemét. Tíz! Idáig bírta. Ekkor megint érezte, hogy a kocsi farol. – Állj meg! – kiáltotta. Állj meg!

– Fogd be a szád – sziszegte Juhász.

– Állj meg! Én vagyok a kocsiparancsnok, hallod?!

Juhász nagy lélegzetet vett. – Fogd be a szád! Nem érted?!

– Az isten áldjon meg, hát azért ezt nem kell csinálni! Megvárjuk, amíg felszáll a köd... Egy fél órát... tíz percet. Süket vagy?!

„Csak ne halljam, csak né halljam!” – imádkozott Juhász. Arcán megfeszültek az izmok, veríték csorgott a hátán. Bögött a motor az emelkedőn; az út felénel

tartottak. Semmi remény nem volt arra, hogy ritkább lesz a köd. Égett a szeme, ráhajolt a volánra, hogy lásson.

– Süket vagy?! – hajolt hozzá a tizedes. – Megőrültél? Azt akarod, hogy megdögöljünk?! Azt akarod?!

„Leütöm” – gondolta. – Isten bizony, leütöm!” – Nem érted, hogy hallgass?! – A hangja megcsuklott, nagyot kellett nyelnie. A szerpentin egyre kanyargóbb lett, káprázott a szeme, már csak a jószerencsére bízta magát.

– Az istenit! – szitkozódott a tizedes. – A jóistenit neki! Azt a büdös istenit neki!...

– Szétverlek – dühöngött Juhász. – Ha megállunk, szétverlek! Istenemre, szétverlek!

– Hát állj meg, és verj szét! Most, azonnal!

– Nem állhatok meg! Nem érted? Ha megállok, vége a nyomorult életemnek! Hát nem érted? Ha megállunk, lenn vagyunk a szakadéokban. Ha megá...!

Ebben a pillanatban a kocsi korcsolyázni kezdett, csak azt látták, hogy előbb jobbra, a hegyfalnál vannak, aztán átcsúsztak a bal oldalra, de máris megint a hegyfalnál voltak; a kocsi oldala valaminek nekiütődött, szakadt a vászon... Aztán megint jobbra csúsztak, de Juhász ebben a pillanatban magához tért, gázt adott, behunyta a szemét... Mindez másodpercek alatt történt. Sikeredt...

Amikor megint egyenesbe kerültek, nem szóltak egy szót sem. Néhány perc múlva hallotta egyik is, másik is a társa nehéz, gyors lélegzetvételét. Hetényi nekifeszítette hátát az ülésnek, nem akart a bajtársára nézni. Juhász fejéből kiszállt a vér. „Csak ne remegjek – fohászzkodott –, csak még egy kicsit ne remegjek!”

Nemsokára elhagyták a szerpentin. Az út beletorkollt a makadamba. Amikor az országútra értek, Juhász megállította a kocsit. Most érezte csak, hogy menyire görcsbe merevedtek az ujjai a volánon. Kikapcsolta a motort, teljes csendben ültek percekig. Juhásznak egész testén végigfutott a remegés, az ajka reszketett, az ujjai reszkettek, a lába vitustáncot járt. Nem akarta, de nem tehetett ellene semmit. Hetényi nem mozdult. Még mindig nem nézett a társára. A csendben lassan érezte, hogy helyreáll a vérkeringése. Amint jobban lett, kinyitotta a kabinajtót, és kimászott a hidegre. Jó volt a hideg levegő. A köd itt már elcsúszott, az ólmos eső is elállt. De az út még tükörfényesen csillogott. Tett néhány lépést a friss levegőn. Nekidőlt a kocsi oldalának. Megnézte az óráját, tíz perc múlva kettő. – Nem érünk be – gondolta. De nem érzett semmit. Fáradt volt. Fáradt volt és restellte magát. Be kellett volna szállni, hogy induljanak tovább, de nem zűzvesen került Juhász szeme elé.

Erős köhögést hallott. Öklendezést. Megmerevedett. – Oda kellene menni hozzá – ez járt a fejében. De csak sokára mozdult meg, körbejárta a kocsit. Juhász éppen jött vissza az árokparról, zsebkezdőjével törölgette a száját. A kocsi lámpájánál látta, hogy sápadt.

A sofőr megkapaszkodott a sárhányóba. – Van egy kis vizünk?

– Vizünk? – kérdezte Hetényi. – Nem, nincs... – Nagyon sajnálta, hogy nem adhat Juhásznak vizet.

– Nem baj – legyintett Juhász. – Már jobb. Ha akarod, mehetünk.

Bemászott az ülésre, és begyújtotta a motort. Hetényi fellépett a hágsóra, és azt kérdezte: – Biztos, hogy jobban vagy?

Juhász bólintott. – Kicsit kiborultam – mondta, mielőtt elindította a kocsit.

Nemsokára elhagyták az útépítők tábláját. De egyikőjük sem említette az iménti dolgot.

– Hány óra? – kérdezte sokára Juhász.

Hetényi készségesen válaszolt: – Negyed három lesz.

– Hát akkor bizony elkéstünk.

– Elkéstünk egy kicsit – bólintott Hetényi. Szerette volna tudni, haragszik-e még Juhász. Utálkozott, ha arra gondolt, hogy milyen pocskékul viselkedett ott a szerpentin. De nem akart beszélni róla.

A falu szélén az őr igazoltatta őket. Már újra az volt szolgálatban, aki kifelé megállította a kocsit. – Hagytunk nektek a kacsasültből – mondta. – Csak egy cseppet meg volt égetve a bőrkéje...

– Ja, édesapám, ha válogatósak vagytok! – Juhász jót nevetett, gázt adott, rácsapott a volánra. Megjött a hangja. – Valahonnan kellene szerezni egy pofa rumot. Mit szólnál hozzá?

– Nem lenne rossz – mondta Hetényi.

– Fel kellene zörgetni a kocsmárost. Nem gondolod?

– Reggel... Holnap reggel majd...

— Mi? Csak nem azt akarod mondani, hogy reggel meghívsz egy kupicára? Ezt már nevezem, öregem!

— Hát persze — mondta Hetényi —, éppen azt akarom mondani. Reggel meghívlak egy kupicára, de kettő is lehet belőle.

— Ezt már szeretem hallani. De a második kupicával én fizetem. Úgy nézem, elég hideg lesz, hát nagyon jól fog esni, a mindenségít neki!

SIMAI MIHÁLY

RAPSZÓDIA ZUBBONYBAN

*Utak csillaga, szélrózsza,
te mondd meg, merre menjek...
verdes a szárnya, a combja,
száll a szerelem egyre messzebb.
Utak csillaga, szélrózsza,
meglelt páromat hol lelem meg?*

*Törékeny a nyár,
törékeny a szárnya.
Emlékeivel melyik katona
nem rontott még a távolság-sárkányra,
ha lába alatt ragyogott a föld,
s szívétől feszült zubbonya?*

*Tenyerem, mint ködösre izzadt
tükkör, most is ringatja arcát.
Tarkómon, mint végső páncélt,
viselem, ahogy viseltem
simogatása szép sisakját.
Vállamon egy meg-megrebbenő csókja ül,
— a szabadságos levél piros átlóján
elszállt a vasárnap —
homokban, kőben, szélben, patakban
gázol azóta a század,
pajzsá páncélozódik, fenődik fegyverül.
Szijak és súlyok húzzák dacosan a dacoló vállat,
de csókját, a madárka-mozdulását
őrizem sértetlenül.*

*Magas szélrózsza kavarog,
idő zúg, szived zenget.
Szállnak a napok, örök vagyok,
örökös örségen merengek.
De lásd, én mind közelebbre távolodom,
s hozzád simulva dobogok egyre messzebb,
már érzem, tudom,
hogy veled két év alatt megnöttem nagyon,
hogy csak arcoddál, bőröddel határolhatom
magamat, míg magamban hordozom
czt a határtalan szerelmet.*

*Törékeny a csend,
foghatatlan a szárnya
Lásd, most imádkozom, bolond, vágyódó katona,
kulcsold te is a kezedet imára,
s mondd:
az én mindennapi leveletem
add föl nekem ma,
hogy egy percre
holnapután is boldog legyek.*